

overordentlig talrige Klasse af Vandløb fremtidig bliver at behandle af de lige saa omstændelige som bekostelige Landvæsenkommissioner, samtlig med, at der herved vil fremkomme den lidet tiltalende Forandring i den bestaaende Tilstand, at, medens Afgifterne ved Landvæsenkommissionen som Regel hidtil have maattet bæres af den eller dem, Kjendelsen gif imod, ville de herefter næsten altid blive at udrebe af Kommunekassen;

- 3) at § 9 forandrer den hidtil gjældende Hovedregel for Vand's Afledning; thi i Stedet for, at denne nu alene kan fordres i Jordbrugets Tjeneste (jfr. § 43 i Anordningen af 29de Juli 1846, sammenholdt med Forordningen af 25de Juni 1790), ville Forordningerne til Vandafledning fremtidig kun være begrænsede af, „om Fordelene derved i det Hele skjønnes at overveie de derved opstaaende Ulemper“, selv om Fordelene maatte maa søges i industrielle eller endog rent spekulative Foretagender, der ligge aldeles udenfor Agerbrugets Interesser;
- 4) at § 10 indfører et saa nyt og radikalt Princip som det, at Landvæsenkommissionen ved Vandløbsreguleringer kan paabyde Magelæg og Omdelinger af mindre Jordstykker imellem Lodsieierne og bestemme Vilkaarene herfor, og end ikke saadanne Tilfælde, som: at en Lodsieier ikke vil afstaa sit Jordstykke og en Anden ikke vil have det, eller en Lodsieier ikke har Evne til at opdrive den fassatte Byttefum, eller en Pantnaver ikke vil lade Jordstykket gaa ud af Pantet, ere undtagne fra slige Tvangs-Magelæg og Omdelinger;
- 5) at den visse bestemte Eiendomme i Kraft af deres Bredeirrettigheder fra Arilds Tid paahvilende Væbligeholdelse af de mindre Vandløb ifølge § 13 fremtidig delvis og uden Erstatning lægges over paa andre hidtil derfor fritagne Eiendomme;
- 6) at Søer ifølge §§ 52 og 53 kunne optages som en ny Art af offentlige Vandløb, at disse ad denne Omvei kunne oplægges uden samtlige Lodtageres Samtykke, hvad den nuggældende Ret i Henhold til § 5 i Forordningen af 25de Juni 1790 kræver, og endelig: at man til en saadan Spudørning endog kan anvende den nye Expropriationsret overfor Møller, som findes i §§ 29—37;
- 7) at den vigtige og stærkt paaholdte Regel, som findes i § 59 Nr. 3 i Anordningen af 29de Juli 1846: „at det bortlebede Vand tilbageledes i dets oprindelige Flodleie, uden at nogen af de til Vandløbet stødende Jordbrugeres Ret til Vandafbe-

nyttelsen derved indskrænkes“ i § 67 ikke alene ganske hæves ved, at den Sø, Fjord eller Søarm, hvori Vandløbet har sit Udlob, sættes lige med det oprindelige Flodleie, men at den nuggældende Regel meget mere vendes om til det Modfatte, idet Landvæsenkommissionen vil kunne tillade, at Vandet føres over i et helt andet Vanddrag, selv om dette ikke uden Ulempe kan tage imod det, og selv om allerede bestaaende mindre Vandingsanlæg derved gaa til Grunde;

- 8) at den hidtil gjældende Hovedregel for Vand's Afbenyttelse (jfr. § 3 i Anordningen af 29de Juli 1846): „at Enhver er berettiget til at benytte det Vand, der flyder igjennem eller forbi hans Jorder, for saa vidt saadan Benyttelse kan bestaa dels med Andres lige Afgang til Benyttelse af Vandet udfør deres Grund, dels med lovlig erhvervede Rettigheder“ i § 68 aldeles forandres, idet den uomtvistelige Ret, som Bredieierne hidtil have havt til Benyttelse af Vandet, herefter ved et Stjøn af Landvæsenkommissionen kan deles med Ikkerebeiere, og det tilmed uden nogen Erstatning;
- 9) at §§ 71 og 72 give private Vandingsanlæg en i vor nuværende Retstilstand ukjendt Ret til Expropriation af Andennands Eiendom til Sætning af Stemmeverker, til Vandafstemning og Gravning af Kanaler og Ledninger, endog saaledes, at denne nye Ret ikke begrænses af vedkommende Vandingsanlægs Størrelse og almene Interesse, men alene af Landvæsenkommissionens Stjøn over, hvorvidt en saadan Expropriation er hensigtsmæssig og heldig for selve det paa gjældende Vandingsanlæg.

Omendstjøndt Mindretallet langtfra formener i de her fremdragne 9 Punkter at have givet en udtømmende Overagt over de indgribende Forandringer, som Lovforslaget vil bevirke i den nuværende Retstilstand, tør det dog tro, at der i disse vil findes tilstrækkelige Momenter til Besparelsen af Flertallets foran gjengivne Udtalelse: „at det netop kan betragtes som Lovforslagets Fortjeneste, at det overalt tager som Grundlag de bestaaende Hovedregler, og at de foreslaede nye Regler kun indeholde en Udvidelse af disse“, og til Besparelsen af det Spørgsmaal, der for Mindretallet er det afgjørende: „om der ikke ved Lovforslaget vil bevirktes saadanne Forandringer i den bestaaende Retstilstand, der fra saa mange kompetente Sider erkjendes for at være i det Store og Hele tilfredsstillende, at det vilde være i høi Grad betænkeligt at tillade dem?“

Denne Flertallets og Mindretallets saa grundforskjellige Opfattelse skrumper imidlertid betydelig ind, saasnart den igjennem enten en Andefaling af Lovforslagets usforandrede Vedtagelse eller